Šv. Pijaus X kunigų brolija

Lietuva

Aplinkraštis

Nr. 14

LIEPA – RUGPJŪTIS

2011

Turinys

Žmonės dažnai klausia, kiek kainuoja šis aplinkraštis. Jis duodamas NEMOKAMAI, nes už jį moka šv. Juozapas. Vis dėlto šv. Juozapas visuomet ieško žmonių, kurie jam padėtų plėsti Jėzaus karalystę įvairiausiais būdais: materialine pagalba, platindami religinę literatūrą, malda ar kitais gerais darbais. Kad šventasis Dievo Sūnaus Globėjas galėtų toliau tęsti savo didį darbą, reikia kiekvieno žmogaus atsiliepimo į jo kvietimą.

Mieli Tradicijos draugai,

Paskutiniame Aplinkraštyje mes užėmėme aiškią poziciją dėl dabartinės Bažnyčios krizės. Gal todėl gavome nemažai atsiliepimų. Visuomet džiaugiamės jais, kadangi iš jų sužinome skaitytojų mintis ir galime atsakyti į jų klausimus.

Norėtume trumpai panagrinėti kai kuriuos prieštaravimus. Teigiama: „Svarbiausia yra meilė. Žodžiai skaldo. Jeigu mes kalbame apie krizę, atsiranda nereikalingi ar nevaisingi susidūrimai. Būtų geriau tylėti apie tuos dalykus, kurie dabar vyksta Bažnyčioje, o suburti žmones maldai ir atgailai, kuri pakeltų jų dvasią.“

Pabandysime atsakyti į tai.

„Svarbiausia yra meilė.“

Be abejo Dievas yra meilė (1 Jn 4, 16) ir be meilės visi geri darbai praranda savo vertę (plg. 1 Kor 13). Bet meilė siekia artimui gero. Aukščiausiasis gėris, kurio turėtume linkėti artimui, yra jo sielos išganymas. Sielų išganymui reikia tikro tikėjimo. Todėl tikra meilė reikalauja ginti tikrą tikėjimą ir kovoti su klaida, kuri yra šėtono – melo tėvo – išradimas sieloms pražudyti. Todėl ne tik leidžiama ginti tikėjimą ir atskleisti Bažnyčios priešų planus, tai yra tiesioginė meilės pareiga.

„Žodžiai tik skaldo.“

Šis teiginys galioja tik diskusijoms dėl neesminių dalykų arba dėl klausimų, į kuriuos neįmanoma rasti atsakymo. Bet to negalima sakyti tada, kai kalbama apie tikėjimo tiesą ir jos gynimą. Tą aiškiai rodo visos Evangelijos ir Apaštalų laiškai. Jeigu žodžiai tik skaldo ir dėl to reikėtų vengti diskusijų, kodėl tada mūsų Viešpats ginčijosi su fariziejais? Tada Jis turėjo sakyti: Mes turime mylėti vieni kitus, o ne ginčytis, noriu jums skelbti tik malonius dalykus. Bet Jis prisipažino esąs Dievo Sūnus ir Mesijas ir dėl to buvo nukryžiuotas (t. y. Jis buvo baisiausios nuodėmės – dievažudystės – priežastis). Kristus galėjo sakyti: Nėra taip svarbu, kuo jūs tikite, svarbu, kad mylite vieni kitus. Bet Jis kalbėjo priešingai: „Kas įtikės ir pasikrikštys, bus išgelbėtas,

o kas netikės, bus pasmerktas" (Mk 16, 16). Kai žydai, išgirdę Jo žodžius apie Eucharistiją, pasitraukė sakydami „Kieti jo žodžiai, kas gali jų klausytis!" (Jn 6, 60), Jis nebandė sušvelninti savo mokslo, bet kreipėsi į apaštalus klausdamas: „Gal ir jūs norite pasitraukti?" (Jn 6, 68). Maža to, Kristus pranašavo, kad Jis bus susiskaldymo priežastis: „Nemanykite, jog aš atėjęs nešti žemei ramybės. Aš atėjau nešti ne ramybės, o kalavijo. Atėjau sukiršinti sūnaus prieš tėvą, dukters prieš motiną ir marčios prieš anytą. Žmogaus namiškiai taps jam priešais. Kas myli tėvą ar motiną labiau negu mane – nevertas manęs. Kas myli sūnų ar dukterį labiau negu mane – nevertas manęs. Kas neima savo kryžiaus ir neseka paskui mane – nevertas manęs. Kas išsaugo savo gyvybę, praras ją, o kas praranda savo gyvybę dėl manęs – atras ją" (Mt 10, 34–39). Toks pat „kietumas" būdingas apaštalams: „Bet nors ir mes patys ar angelas iš dangaus imtų jums skelbti kitokią evangeliją, negu esame jums paskelbę, – tebūnie prakeiktas! Kaip anksčiau sakėme, taip dabar sakau dar kartą: jei kas jums skelbia kitokią evangeliją, negu esate priėmę, – tebūnie prakeiktas!" (Gal 1, 8–9). Arba: „Po pasaulį pasklido daug suvedžiotojų, kurie nepripažįsta, kad Jėzus Kristus yra atėjęs kūne. O toks žmogus yra apgavikas ir antikristas. Žiūrėkite, kad nepražudytumėte, ką esate nuveikę, bet kad gautumėte visą užmokestį. Kas tik peržengia ribą ir nesilaiko Kristaus mokslo, neturi Dievo. Kas laikosi mokslo, tas turi ir Tėvą, ir Sūnų. Jei kas ateina pas jus ir neatsineša šitokio mokslo, to nepriimkite į namus ir nesveikinkite, nes kas jį sveikina, dalyvauja jo piktuose darbuose" (2 Jn 7–11). Galėtume pateikti dar daug citatų.

„Vietoj kalbų apie Bažnyčios krizę ir ginčų dėl tiesos reikėtų raginti žmones atgailauti ir melstis."

Bet yra neįmanoma atgailauti nežinant, kodėl reikia tą daryti? „Ir jeigu trimitas duotų neaiškų garsą, kas rengtųsi į mūšį?" (1 Kor 14, 8). Atgailos priežastis yra Bažnyčios krizė ir dvasininkų padėtis, apie kurią ne kartą kalbėjo Švč. Mergelė Marija (La Salete, Fatimoje). Iš to kyla atkritimas nuo tikėjimo ir amoralumas. Žmonės atgailaus tik tada, jeigu tą supras. Todėl turime apie tai kalbėti, kartais garsiai ir nemaloniai, ir kelti į šviesą tai, kas uždengta.

Velnio taktika yra veikti slaptai ir liepti kitiems nekalbėti apie jo klastą. Tada gerieji užmiega, kadangi viskas atrodo gerai. Ir tas, kuris miega, nenori būti žadinamas. Niekas nenori girdėti nemalonios tiesos. Pažadinti gali tik tas, kuris vadina tiesą tiesa, o melą melu, ir apie tai kuo garsiau kalba. Nemaloniausia tiesa šiandien yra ta, kad Bažnyčia puolama ne tik iš išorės: ji griaunama iš vidaus užėmus svarbiausias vietas hierarchijoje. Savaime suprantama, kad Bažnyčios priešai to neprisipažįsta ir tuos, kurie nuplėšia jų kaukę, vadina sektantais ir visa ko kaltininkais.

Įrodymas: kur yra vyskupai ir dvasininkai, kurie ragina atgailauti? Šiandien vyskupai kalba apie taiką, aplinkosaugą, demokratiją, ekonomiką, ekumenizmą, bet ne apie atsivertimą į vienintelę Kristaus Bažnyčią, ne apie Kristaus karalystę, dangų ir pragarą, ne apie atgailos būtinumą. Jie nebesipriešina šiai antikristo pasaulinei tvarkai. Ar jie nelaisvi? Kodėl?

Niekas nepaneigs, kad tikėjimo kova negalima be meilės, be dvasinio gyvenimo. Kas abejoja, kad tai mums svarbu, tegu skaito mūsų išleistas knygas, dalyvauja rekolekcijose arba klauso pamokslų.

Kad Šv. Dvasia suteiktų mums visiems savo malonę ir šviesą ir saugotų ne tik nuo puikybės, bet ir nuo bailumo, klaidingo taikingumo ir tinginystės kovoje.

Jūsų Kristuje

Kun. Josef Persie

Ar naujosios Mišios teisėtos[1]

Popiežius Paulius VI 1969 m. balandžio 3 d. išleido apaštalinę konstituciją *Missale Romanum,* kuri, kaip manoma, paskleidė *Novus Ordo Missae*; bet ar tas aktas buvo teisėtas?

Universae Ecclesiae – neseniai išėjusi instrukcija, teikianti tam tikrų vertingų paaiškinimų prieš ketverius metus pasirodžiusiam apaštaliniam laiškui *Summorum Pontificum*, kuris suteikė laisvę Visų Laikų Mišioms. Popiežius nori, kad Mišioms Bažnyčioje šiandien būtų suteikta visiška teisė, kad jos nebūtų ištremtos, kaip buvo per pastaruosius ketverius metus visagalių vyskupų konferencijų diktatu, atskleidžiančiu gana neapibrėžtą katalikiško klusnumo koncepciją. Laikas parodys, ar jie laikysis Romos reikalavimų ar ir toliau elgsis taip, kaip iki šiol. Čia norėtume plačiau paaiškinti tik 19 punktą, kuriame teigiama:

„Tikintieji, kurie prašo ekstraordinarinės formos šventimo, negali priklausyti grupėms, kurios neigia šv. Mišių ar sakramentų, švenčiamų ordinarine forma, galiojimą ir leistinumą, ar kurios priešinasi Romos popiežiui kaip aukščiausiajam visuotinės Bažnyčios Ganytojui, ir teikti joms paramą.“

Tad instrukcija yra nukreipta prieš bet kurią tikinčiųjų grupę, ištikimą Visų Laikų Mišių doktrinai, net jei ji iš esmės pripažįsta, kad naujosios Mišios yra galiojančios. Gal nieko naujo po Romos saule, bet šis dokumentas suteikia mums progą panagrinėti priežastis, kodėl arkivyskupas Lefebvre visada įrodinėjo 1969 m. liturginės revoliucijos neteisėtumą. Mes tai atskleisime trejopu būdu pagal didėjančią svarbą: legaliu aspektu, istoriniu ir dogmatiniu kontekstais.

A. Naujųjų Mišių teisėtumas

Įstatymas yra teisėtas tik tada, kai jį tinkamai paskelbia teisėtai sudaryta valdžia. Bet prie šios sąlygos reikia pridėti kitą, kuri yra

---

[1] *„Is the new mass legit?“*, Šv. Pijaus X kunigų brolijos interneto svetainė JAV, www.sspx.org.

svarbiausia ir esminė kuriant įstatymą – jis turi tarnauti visų gerovei![1] Kaip tik šiuo atžvilgiu *Novus Ordo Missae* (naujosios Mišios, sutr. NOM) turi didžiausių trūkumų, kaip jas paskleidimo metu įvertino ne kas kitas, o patys kardinolai Ottaviani ir Bacci:

„Aišku, kad *Novus Ordo* nenumatyta išreikšti tokio tikėjimo, kokio mokė Tridento Susirinkimas [...]. Tiek savo visuma, tiek detalėmis jos rodo stebinantį nutolimą nuo katalikiškų Mišių teologijos, suformuluotos Tridento Susirinkimo 22-ojoje sesijoje. Tuo metu aiškiai nustatyti apeigų kanonai tapo neįveikiama kliūtimi bet kokiai erezijai, kuri galėtų pasikėsinti į paslapties neliečiamumą.“[2]

Teisėtumo aspektas čia nepaliečia klausimo apie tradicinių Mišių uždraudimą, nes jų nuolatinis egzistavimas buvo pagrįstas ne tik naujojo kodekso bendrosiomis normomis (20 kan.), bet ir atvirai pripažintas Benedikto XVI laiške *Summorum Pontificum*. Mes norime panagrinėti legalumo aspektą, susijusį su NOM išplatinimo teisėtumu. Čia mes esame labai skolingi *Itineraires*, Jeano Madirano žurnalui, kuris buvo Tradicijos balsas Prancūzijoje daug metų prieš liturginę reformą.

Mes turime panagrinėti apaštalinę konstituciją *Missale Romanum* (1969 m. balandžio 3 d.), kuri, kaip spėjama, platino NOM[3]. Didesnėje dokumento dalyje aprašomos naujovės, o paskutinėje dalyje aiškiai nepasakyta, ką popiežius įsako, draudžia ar pripažįsta. Kalbant apie galutinį *Nonobstat,* jis yra per daug bendras, kad galėtų panaikinti šv. Pijaus V įstatyminį aktą, kuris įteisino Visų Laikų Mišias. Pasirodo, kad Paulius VI niekada nenorėjo savo Mišiolo padaryti privalomo, turinčio juridinę galią. Kodėl?

- *Itineraires* jau 1970 metais buvo galima perskaityti, kad ateitis jau atėjo: prasidėjo nuolatinis kitimo procesas. Per kelis mėnesius buvo pakeistas NOM apeigų *Institutio*

---

[1] Michiels, *Normae generales Juris Canonici* (1929), p. 486 ir *The Problem of the Liturgical Reform*, Angelus Press (2001), p.106.

[2] *The Ottaviani Intervention*, p. 28, TAN Books (1992), plg. *Tradicinės ir naujosios Mišios,* VšĮ Laetitia 2006, p. 29 ir toliau.

[3] *Itineraires*, § 140, p. 39–52, 1970 m., vasario mėn.

Generalis originalas (žr. toliau, kur kalbama apie teologinį aspektą) ir *editio typica* (tipiškas leidimas). Apaštalinės konstitucijos antrasis lotyniškas leidimas buvo papildytas nauju paragrafu, paimtu iš prancūzų/italų versijos, ką tuoj paaiškinsime[1].

•Konstitucijos originalo pabaiga gana nekalta: „Iš viso to, kas buvo pasakyta apie naująjį Romos Mišiolą, mes džiaugiamės pabaigoje galėdami padaryti išvadą."[2] Bet jausdami, kad kažko trūksta, italų ir prancūzų vertėjai (nekalbant apie kitas versijas) įžūliai pakeitė tekstą: „Mes norime (*placet!*) suteikti įstatymo galią (*cogere et efficere!*) viskam (*quiddam!*), ką čia atskleidėme apie naująjį Romos Mišiolą."

•Tie patys vertėjai autentišką lotynišką apaštalinės konstitucijos tekstą užbaigė pridėdami: „Mes įsakome, kad šios konstitucijos nurodymas įsigaliotų nuo šių metų lapkričio 30 d. pirmojo advento sekmadienio."[3] Tiek šie pakeitimai, tiek pridėjimai yra klastojimas. Ir tai yra esminė problema konstitucijos, kurią kai kurie nori laikyti privaloma, bet kuri autentiškai tokia nėra.

•Išlieka klausimas, kodėl Paulius VI faktiškai tarsi pakeitė vieną įstatymą kitu, teisiškai nepanaikinęs pirmojo. Kitas dar labiau stulbinantis klausimas: kodėl jis aiškiai nepasakė, kad nenori panaikinti ankstesniojo? Kodėl reikėjo palikti pasimetusius kunigus ir pasauliečius kankinančiose abejonėse, kad viskas vyko taip, tarsi autoriai (kurie?) primetė įpareigojimą, suteikdami laisvę tikėti, kad taip nėra?

---

[1] *Itineraires*, § 140, p. 45, 1970 m., vasario mėn.

[2] *„Ad extremum, ex iis quae hactenus de novo Missali Romano exposuimus, QUIDDAM nunc COGERE et EFFICERE placet.*"

[3] Mūsų prancūziškas variantas, paimtas iš *La sale de Presse du Saint Siege* (*Documentation Catholique*, nr. 1541, 1969 m. liepos 1 d., col. 1 *initio*).

B. Istorinis kontekstas

Kardinolas Gut, liturginei reformai vadovavęs prefektas, pateikė daug sakančią įžvalgą apie tą spaudimą, kuris privertė popiežių paskelbti naująsias Mišias:

„Mes viliamės, kad dabar, dokumentuose atsiradus naujiems patvarkymams, pagaliau baigsis eksperimentavimo liga. Iki šiol vyskupai turėjo teisę leisti eksperimentus, bet kartais ribos būdavo peržengiamos ir daugelis kunigų darė, ką norėjo. Kartais jie netgi tuo piktnaudžiaudavo. Dažnai būdavo neįmanoma sustabdyti šių iniciatyvų, kurių buvo imamasi be vyskupų leidimo, nes buvo nueita per toli. Dėl savo didelio gerumo ir išminties Šventasis Tėvas dažnai nusileisdavo prieš savo valią.“[1]

Kaip bet kuris padorus įstatymų leidėjas, Paulius VI, vykdydamas savo liturginę reformą, paaiškino tokių *drastiškų* pokyčių motyvus. Štai jie:[2]

- Reforma yra ištikimybės aktas Vatikano II Susirinkimo „reikalavimams“.
- Ji skirta atgaivinti drungniesiems ir pažadinti miegantiesiems.
- Ji nori pakeisti tradicinių Mišių „nepermatomą stiklą“ kitu, kuris bus *peršviečiamas kaip krištolas vaikams, jaunimui, darbininkams ir verslininkams.*
- Ji nori būti *krikščioniškos sociologijos energinga gimnastika.*

Iš kur atsirado „ekumeninis motyvas“? Kad ir kaip atrodytų keista, Paulius VI niekada neįvedė šio motyvo. Jo nebuvimas teisėtai nustebino tiek protestantus, tiek katalikus, kurie jį atpažino kiekviename *Novus Ordo* puslapyje. Artimas popiežiaus draugas Jean Guitton pasakė:

„Popiežiaus Pauliaus VI ekumeniškas ketinimas buvo pašalinti arba pataisyti ar bent sušvelninti tai, kas Mišiose buvo per daug

---

[1] *Docum. Cathol.* nr. 1551, 1969 m. lapkričio 16 d., p. 1048. col. 2.

[2] *L'Osservatore Romano* (itališkas leid.) lapkričio mėn. p. 20–27.

katalikiška tradicine prasme ir, kartoju, priartinti katalikiškas Mišias prie kalvinistų apeigų..."[1]

Kalbant apie Šventojo Tėvo pateiktus motyvus, svarbiausias yra pirmasis, kur jis demokratiškai teigia, kad tokia buvo Susirinkimo vyskupų valia. Jis mums nurodo liturgijos dekreto 50 paragrafą [*Sacrosanctum Consilium*]. Bet ar taip buvo iš tikrųjų? Minėtas paragrafas tiktai bendrais posakiais rekomenduoja peržiūrėti Mišias. Tačiau kai 2000 vyskupų pasirašinėjo po šiuo paragrafu, ar jie siekė tai panaikinti? Ar jie savo nuožiūra troško pridėti naujus kanonus, kad šie varžytųsi su III a. Romos Kanonu? Ar jie norėjo tokių neaiškių Mišių apeigų tekstų, kurie bematant patrauktų žmones, netikinčius *transsubstanciacija, eucharistija* ir katalikiška kunigyste? Ne! Susirinkimas niekada nenorėjo tokios revoliucijos.

Tame pačiame kontekste lemtingų 1969 metų pabaigoje mes turime pridėti 6000 Ispanijos kunigų pasirašytą laišką popiežiui, kurio visiškai nepastebėjo spauda[2].

„...Neminėsime su katalikiška doktrina susijusių priežasčių, nes negalėtume jų geriau atskleisti nei dokumentas *Trumpa kritinė Naujosios Tvarkos Mišių studija*, kurį Jūsų Šventenybė neseniai gavo kartu su kardinolų Ottaviani ir Bacci pasirašytu laišku ir kurį reikėtų detaliai paneigti remiantis Tridento Susirinkimo mokymu, jeigu kas norėtų įrodyti *Naujosios Tvarkos* ortodoksiją.

Mes apie tai nekalbėsime, bet pateiksime protestantų argumentus. Ponas Max Thurian *La Croix* leidinyje 1969 m. gegužės 30 d. tvirtina, kad pagal „*Novus Ordo* nekatalikų bendruomenės galės švęsti Paskutinę vakarienę naudodamosi tomis pačiomis maldomis kaip Katalikų Bažnyčia. Teologiškai tai yra galima."

Taigi jei šventimas protestantui yra teologiškai galimas, vadinasi, *Novus Ordo* neišreiškia dogmos, kuri protestantams yra nepriimtina. Bet pirmoji iš šių dogmų yra Tikrasis buvimas, kuris yra šv. Pijaus V Mišių centras ir esmė. Ar galėtų protestantų pastorius

---

[1] 1993 m. gruodžio 19 d., Apropos (17), p. 8 ff. *Most asked Questions About the Society of St. Pius X* [interneto svetainė], Angelus Press (2011), p. 39.

[2] 1969 m. gruodžio 11 d., St. Anthony Mary Claret kunigų draugija; žr. *Itineraires*, §140, p. 32 ff.

švęsti *Novus Ordo*, jei jis ruoštųsi atlikti konsekraciją su Katalikų Bažnyčios intencija? *Lex orandi, lex credendi*: liturgija yra aukščiausia mūsų tikėjimo išraiška. Kur mes nueisime, jei, geriausiu atveju, Mišios nutildys katalikiškas tiesas? Jei geri žmonės, jiems patiems to nežinant ir prieš savo valią, yra įstumiami į ereziją, tai jie išgelbės savo sielas, jei išsaugos krikščionišką dorą (deja, tai neįmanoma). Bet taip nebus tiems, kurie juos į ją pastūmės. Švenčiausiasis Tėve, mes nenorime šios atsakomybės pasekmių. Todėl mes šiuo laišku drąsiai kreipiamės į jus po to, kai maldavome jus ankstesniame laiške (1969 m. lapkričio 5 d.) leisti visuotinei Bažnyčiai palikti šv. Pijaus V Mišias kartu su *Novus Ordo*.

Popiežiaus vardu kažkoks autoritetingas asmuo Romoje (kuris?) iš visų šių ištikimų kunigų pareikalavo visiško pasidavimo ir aklo paklusnumo. Keisčiausia yra tai, kad nė vienas iš jų nepasipriešino ir nieko daugiau nebebuvo girdėti apie šį tironišką aktą. Be to, italų komitetas rinko parašus po peticija, kad Paulius VI panaikintų NOM. Štai kokį nuosprendį platino Vatikano radijas: *Jei nori būti neklusnus popiežiui – pasirašyk!*[1] Todėl kas išdrįsta pasirašyti po peticija popiežiui, tas yra neklusnumo būklėje! Ši idiotiška stabmeldystė netikram paklusnumo dievui, dar negirdėta per 20 Bažnyčios amžių, nesukėlė jokio protesto.

Šis bailus vergiškumas viešpatauja beveik visuotinai; tai nuostata daugelio kardinolų, nedrįstančių nei kalbėti su popiežiumi, nei jį ko nors prašyti ar maldauti: jiems būtų prilipdyta neklusnumo popiežiui etiketė ir todėl jie sutinka su šia vergiška tironija. Ar ne tiesa, kad kur nesilaikoma tiesos ir teisingumo, ten neribotai viešpatauja nepagrįstas despotizmas? Ar ne taiklus Louis Veuillot [*Liberalios iliuzijos* autoriaus] teiginys, ryškiausiai apibūdinantis daugelio Bažnyčios vyrų mentalitetą: „Nėra didesnio sektanto už liberalą."

C. Teologinis kontekstas

Mes jau užsiminėme apie pagrindines dogmines tiesas, kurias NOM nutildė arba užmaskavo neapibrėžtomis sąvokomis, kad įtiktų

[1] La Croix, 1969 m. sausio 6 d., cituota J. Madiran *Itineraires*, § 141, p. 9.

eretiškoms bendruomenėms. Šios pusinės tiesos (ir pusinės klaidos) buvo pabrėžtinai išreikštos tame, ką galima pavadinti NOM apibrėžimu: „Viešpaties Vakarienė arba Mišios yra šventas sambūris arba Dievo tautos susirinkimas, kuris, kunigui vadovaujant, renkasi švęsti Viešpaties atminimą."[1] Tekstas buvo toks įžeidžiantis ir sukėlė tokį pasaulinio masto sujudimą, kad Roma turėjo pateikti ką nors ne tokio heterodoksiško. Jie pakeitė apibrėžimą ne tokiu eretišku, bet nepalietė pačių apeigų, kurios buvo tobula ankstesnio apibrėžimo išraiška. Tačiau šis apibrėžimas ir šios apeigos nepaiso trijų dogmų, sudarančių šventųjų Mišių esmę, ir jas paneigia: kunigas dėl savo kunigiškų savybių vienintelis gali konsekruoti Eucharistiją; Mišių auka yra atsiteisianti; Kalvarijos Auka tikrai ir kūniškai įvyksta per transsubstanciaciją.

Šv. Pijaus X kunigų brolija atkreipė Romos dėmesį į knygą *Liturginės reformos problema,* kurioje aiškinama, kad naujosios Mišios yra paprasta išraiška esminių principų, išvedamų iš Velykų Paslapties [čia kalbama apie Velykų Paslapties neteisingą interpretavimą, kuriuo remiasi naujosios Mišios, priešpriešinant jį teisingam, kuris išreikštas visose tradicinėse liturginėse apeigose]. Pateikiame knygos išvadas[2]:

Atsiteisiantis Mišių aspektas buvo pašalintas iš naujojo Mišiolo, nes Velykinė Paslaptis nereikalauja jokios skolos, kurią reikėtų sumokėti norint atsiteisti dieviškajam teisingumui, įžeistam nuodėmės. Bet atsisakydama suvokti, kad į Atpirkimą įeina aktas, kuriuo Kristus sumokėjo Dievui visą skolą skausmu, kurį sukėlė mūsų nuodėmės (pavaduojančio skolos apmokėjimo dogma), Velykų Paslapties teologija sukyla prieš katalikų tikėjimo tiesą.

Naujojo Mišiolo struktūra atspindi atminimo vakarienę, kurią švenčia Dievo tauta, o ne Auką. Bet laikydama Mišias auka, nors čia yra tik atminimas, kuriame yra *in mysterio* kryžiaus auka, Velykų Paslapties teologija susilpnina aukos matomumą, kaip mokė Bažnyčia, ir nebegali *vere at propere* – tikrai ir tinkamai – išreikšti Mišių kaip aukos. Tai neatspindi tikėjimo tiesos, ir, atrodo,

[1] *Institutio Generalis*, § 7, 1969 m. variantas.
[2] *The Problem of the Liturgical Reform*, Angelus Press (2001), p. 80–98 ir toliau.

užsitraukia Tridento Susirinkimo pasmerkimą, kuris nukreiptas į *Nuda commemoratio* – tik paminėjimą.

Naujosios Mišios pašalino Kristų, Kunigą ir Auką, ir pakeitė Jį *Kyrios* (Viešpačiu), kuris susivienija su susirinkimu, paversdamas Eucharistiją nebe regima auka, bet paslaptingu Kristaus mirties ir prisikėlimo simboliu. Kadangi jos paremtos simbolinėmis filosofijomis, šitokia sakramento samprata negali būti suderinama su Bažnyčios mokymu apie sakramentus. Kadangi šitokia nuomonė iškreipia tas teologijos šakas, kuriose ji pateikiama, tai pavojinga tikėjimui.

Norintys ginčytis dėl eretiškų elementų naujosiose Mišiose turėtų suprasti, kad vien atsisakymas išpažinti esmingiausias katalikiškas dogmas Mišiose padaro naująją liturgiją nepakankamą. Ji yra kaip kapitonas, kuris atsisako aprūpinti savo jūrininkus tinkamu maistu. Jie greitai suserga skorbutu ne tiek dėl tiesioginio apsinuodijimo, kiek dėl vitaminų stokos. Tokios yra naujosios Mišios. Geriausiu atveju jos nesuteikia pakankamai dvasinio maisto tikintiesiems. Teisingas blogio apibrėžimas – gėrio trūkumas – aiškiai parodo, kad naujosios Mišios, nepriklausomai nuo aplinkybių, yra blogos. Jos nėra blogos dėl tiesioginio erezijos platinimo. Jos blogos dėl to, kad stokoja to, ką turėtų išpažinti katalikiška dogma: tikros Aukos, Tikrojo buvimo, dvasininko kunigystės. Šiuos trūkumus pasmerkė kardinolai Ottaviani ir Bacci prieš kelis mėnesius iki naujųjų Mišių paskleidimo:

„Neseniai įvykdytos reformos aiškiai parodė, kad nauji pakeitimai liturgijoje negalėjo nenuvesti į visišką sąmyšį tikinčiųjų, kurie jau rodo neabejotinus tikėjimo susilpnėjimo ženklus. Reformos rezultatas yra geriausių kunigų skausminga sąžinės krizė, kurios daugybę pavyzdžių kasdien pastebime.“[1]

[1] *The Ottaviani Intervention*, p. 28, TAN Books (1992), plg. *Tradicinės ir naujosios Mišios,* VšĮ Laetitia 2006, p. 29 ir toliau.

Pijus XII kalba, pasakyta praėjus dienai po Marijos Goreti beatifikavimo

(1947 m. balandžio 28 d.)

Šventoji Marija Goreti iškelta į altoriaus garbę. Kaip galėtume abejoti, kad nuostabioji Apvaizda šia nauja beatifikacija troško **duoti jauniems žmonėms pavyzdį, globėją**, kuri užtartų danguje? Neilgai trukus po jos jaudinančios mirties pasaulyje įvyko radikalių pasikeitimų! [...]

Štai kodėl Viešpaties šauksmas kyla iki Mūsų lūpų: „Vae mundo a scandalis! – Vargas pasauliui dėl papiktinimų!“ (Mt 18, 7). **Vargas tvirkintojams**, sąmoningiems ir valingiems, skleidžiantiems nedorus įpročius per romanus, žurnalus, filmus, teatrus! **Vargas tiems jauniems** lengvabūdiškiems žmonėms, kurie per subtilią ir neapgalvotą žaizdą mirtinai užkrečia nekaltas širdis! **Vargas tiems tėvams ir motinoms, kurie pritrūkę energijos ir išminties, pataikauja savo sūnų ir dukterų užgaidoms ir atsisako motiniško ir tėviško autoriteto**, kuris moters ir vyro veide yra kaip dieviškos didybės atspindys! **Vargas taip pat daugybei vadinamųjų krikščionių**, kurie jei tik panorėtų, galėtų nusimesti iliuzijas ir savo pavyzdžiu padėtų atsirasti tūkstančiams tiesių ir integruotų asmenų, kurie būtų pasiryžę įvairiomis priemonėmis kovoti su papiktinimais! Teisingumas baudžia – tai jo pareiga – vaiko žudiką. Bet koks teisingumas, kokie žmogiški įstatymai kada nors drįstų ar galėtų, net jei ir norėtų, pasiekti tuos, kurie to nusipelno, tuos, kurie įdavė ginklą į jo rankas, kurie jį padrąsino, galbūt atlaidžia šypsena jį paskatino veikti? **Tikrieji, didieji nusikaltėliai yra jie! Ant jų, sąmoningų tvirkintojų ar tapusių bendrininkais dėl bailaus pasyvumo, krenta baisus Dievo teisingumas!** [...]

Tačiau Mes turime viltį ir Mūsų viltis nėra tuščia; Mes nedvejodami kartojame šventojo apaštalo Pauliaus žodžius: „Kur buvo pilna nuodėmės, ten dar apstesnė tapo malonė“ (Rom 5, 20). Pažvelkime į Bažnyčią, kuri auga, rikiuojasi eilėmis, joje netgi yra jaunų žmonių, kurie tiki ir meldžiasi, pajėgia daug ko atsižadėti, kategoriškai atmeta viską, ką Dievas draudžia, ir visada taria šventą „taip“ tam, ko Dievas trokšta; nenurimsta tol, kol neatveda Kristui visų juos supančių bendramokslių ar bendradarbių, atsiskyrusių nuo Dievo. Tai jie yra Mūsų Paguoda ir Mūsų Džiaugsmas.

Aleksandro Serenelio (Alessandro Serenelli), šventosios Marijos Goreti žudiko, atgailos laiškas, rašytas monsinjorui Blandini 1910 metais[1]

Aš dar labiau apgailiu savo įvykdytą nusikaltimą suvokdamas, kad atėmiau gyvybę vargšei nekaltai mergaitei, kuri iki paskutinės akimirkos trokšdama apginti savo garbę, ryžosi verčiau paaukoti save, nei paklusti mano nusikalstamai valiai.

Viešai aš prašau Dievo ir nelaimingos šeimos atleidimo už šį įvykdytą didžiulį nusikaltimą. Aš trokštu tikėtis, kad taip pat susilauksiu savojo atleidimo, kaip ir daugybė kitų žmonių šioje žemėje.

Dvasinis testamentas

Štai mano testamentas:

Aš esu senas, man beveik 80 metų; greitai aš baigsiu savo gyvenimo kelią.

Kai peržvelgiu savo praeitį, turiu pripažinti, kad dar ankstyvoje jaunystėje pasukau klaidinga kryptimi: blogio kelias mane nuvedė į pražūtį. **Per spaudą, spektaklius ir blogus pavyzdžius mačiau, kad didelė jaunų žmonių dalis eina šiuo keliu, nepatirdami jokio nerimo: aš taip pat dėl to nė kiek nesijaudinau.**

Aš susidurdavau su tikinčiais ir praktikuojančiais žmonėmis, bet į juos nekreipiau dėmesio, buvau pernelyg apakintas brutalios jėgos, kuri mane kreipė blogio keliu. Būdamas dvidešimties padariau šį aistros padiktuotą nusikaltimą, kurį vien prisiminus mane apima siaubas. Marija Goreti, dabar šventoji Marija Goreti, buvo gerasis angelas, kurį Apvaizda man atsiuntė. Iki šiol mano širdyje įsirėžę jos

[1] Ištrauka iš 2002 m. Sekminių piligriminės kelionės dvasinės knygelės „Išsaugokime vaiką“.

žodžiai, priekaištai ir atleidimas. Ji meldėsi už mane: ji užtarė mane, savo žudiką.

Po to manęs laukė 30 metų kalėjimo. Jei nebūčiau buvęs nepilnametis, būčiau turėjęs kalėti iki gyvos galvos. Aš priėmiau teisingą teismo nuosprendį ir atlikau paskirtą bausmę. Marija buvo tikroji mano šviesa, mano globėja: jai padedant gerai elgiausi ir stengiausi deramai gyventi, kai visuomenė mane vėl priėmė į savo tarpą. Šventojo Pranciškaus sūnūs, Mažesnieji broliai kapucinai iš Markes, pilni angeliškos meilės, mane priėmė gyventi kartu ne kaip įnamį, bet kaip brolį. Su jais aš gyvenu nuo 1936 metų.

Ir dabar skaidriai laukiu tos akimirkos, kai stosiu prieš Dievo veidą, kad galėčiau vėl apkabinti brangius artimus ir būčiau arti savo angelo globėjo ir jos brangios Motinos į Dangų Paimtosios.

Trokštu, kad visi, kurie skaitys šį laišką, gautų išganingą pamoką – visada, nuo pat vaikystės, vengti blogio ir siekti gėrio. Kad galvotų, jog religija su savo priesakais nėra kažkas, be ko galėtume apsieiti, bet kad ji iš tikrųjų yra būtina pagalba, vienintelis užtikrintas kelias visomis aplinkybėmis, net ir pačiomis skaudžiausiomis. PAX ET BONUM!

Alessandro Serenelli. 1961 m. gegužės 5 d.

Pirmieji mėnesių penktadieniai

Viešpats Jėzus, norėdamas, kad plačiau pasklistų Jo Švenčiausiosios Širdies garbinimas, nuo 1673 m. keliskart apsireiškė vienuolei vizitietei šv. Margaritai Marijai Alakok ir perdavė jai daug pažadų, skirtų visiems Jo Švč. Širdies garbintojams. 1863 m. šie pažadai buvo išdėstyti dvylikoje punktų, taip juos išvardija ir popiežius Benediktas XV Margaritos Marijos kanonizacijos bulėje 1920 05 13.

Jėzaus pažadai Jo Švč. Širdies garbintojams

1. Aš duosiu jiems visų malonių, reikalingų jų luome.
2. Aš suteiksiu ramybę jų šeimoms.
3. Aš paguosiu juos visuose jų varguose.
4. Aš būsiu jiems saugus prieglobstis jų gyvenime ir ypač jiems mirštant.
5. Aš išliesiu gausių palaiminimų visiems jų sumanymams.
6. Nusidėjėliai ras mano Širdyje malonės šaltinį ir begalinį jos vandenyną.
7. Atšalusios sielos taps uolios.
8. Uolios sielos greitai pakils į didelį tobulumą.
9. Aš laiminsiu namus, kuriuose bus išstatytas ir garbinamas mano Švenčiausiosios Širdies atvaizdas.
10. Aš suteiksiu kunigams galią sugraudinti net labiausiai užkietėjusias širdis.
11. Vardai tų, kurie platins šį pamaldumą, bus įrašyti mano Širdyje ir nebus iš jos ištrinti.
12. Iš savo Širdies gailestingumo pertekliaus aš tau pažadu, kad jos visagalė meilė suteiks galutinės atgailos malonę visiems, kurie devynis kartus iš eilės pirmąjį mėnesio penktadienį priims šv. Komuniją. Jie nemirs mano nemalonėje ar nepriėmę sakramentų, o mano dieviškoji Širdis tą paskutinę valandą bus jiems užtikrinta prieglauda.

Dvyliktąjį, „Didįjį pažadą“, Viešpats apreiškė šventajai 1688 metais. Jėzus žada, kad tie, kurie atliks pirmuosius devynis penktadienius, prieš mirtį gaus nuoširdaus gailesčio už savo nuodėmes malonę, turės galimybę priimti šv. sakramentus: išpažintį, Paskutinį patepimą bei Viatiką (šv.

Komuniją mirštančiajam) ir taip pasieks išganymą. Norint gauti šią didžiulę malonę, reikia:

- Devynis kartus iš eilės pirmąjį mėnesio penktadienį priimti šv. Komuniją. Šv. Komunija būtinai turi būti priimama pirmaisiais penktadieniais, o ne kitomis dienomis. Tai reikia atlikti devynis kartus be pertraukos – dėl kokių nors priežasčių praleidus šv. Komuniją, reikia pradėti skaičiuoti iš naujo.
- Šv. Komuniją reikia priimti neturint sąžinėje neišpažintos mirtinos nuodėmės ir pamaldžiai. Jei suvokiame, kad mirtinai nusidėjome, reikia tuojau sužadinti tobulą gailestį, tačiau jo neužtenka norint priimti šv. Komuniją – būtina atlikti sakramentinę išpažintį kunigui. Jei sunkių nuodėmių nepadaryta, prieš kiekvieną pirmojo penktadienio šv. Komuniją išpažintis nebūtina.
- Nors tai neminima „Didžiajame pažade“, bet Viešpats nuolat ragindavo šv. Margaritą Mariją ypač aukoti pirmųjų penktadienių šv. Komunijas kaip atsiteisimą už žmonių abejingumą bei įžeidimus, daromus Jo Širdžiai Švč. Sakramente.

Kviečiame
į piligriminę kelionę į Kryžių kalną ir į Šv. Juozapo namų Šiauliuose pašventinimą

2011 m. rugpjūčio 21 d.

13.00 val. Piligriminė kelionė į Kryžių kalną (nuo Ginkūnų kapinių antrosios stovėjimo aikštelės).

16.30 val. Šv. Juozapo namų (Tilvikų g. 12) pašventinimas ir šv. Mišios, po jų – apaštalavimo Baltijos šalyse paaukojimas Švč. Mergelei Marijai.

Šventė baigsis vakarone.

Nuo rugpjūčio 1 d. patikslintą informaciją apie dienos organizavimą rasite mūsų interneto svetainėje arba tel. 8-618-12953.

REKOLEKCIJOS

pagal šv. Ignacą

moterims: liepos 11–16 d.

Penkios dienos tam, kas svarbiausia gyvenime

Koks mano gyvenimo tikslas? – Kaip išgelbėti savo sielą? – Kaip atlikti gerą gyvenimo išpažintį? – Kaip tvarkyti savo gyvenimą pagal šį tikslą? – Kaip Kristaus pavyzdys rodo man kelią? – Kaip giliau pažinti tikėjimą? – Kokia mano vieta Bažnyčioje? – Kodėl katalikų tikėjimas teisingas?

Šv. Ignaco rekolekcijos ypač šiandien yra nepaprastai aktualios!

„...Realiai gyvenu gerai, o kitų akimis net ypač gerai. Tačiau nuolatinis dvasinis chaosas kankino dieną ir naktį. Blaškymasis turėjo įtakos mano fizinei ir dvasinei sveikatai. Nuolat vargino begalės darbų, pareigų, ir nuolatinis ateities planavimas bei koregavimas. Jaučiausi pavargusi, liūdna, su tuštuma širdyje bei nuolat kankinančia beprasmio gyvenimo vizija.

Užteko vienos savaitės rekolekcijų, kad ridenimąsi žemyn, savo noru, sustabdyčiau ir atrasčiau vieną gyvenimo tikslą bei nukreipčiau savo planus jam pasiekti. Chaosas išnyko kaip dūmas, nes supratau, kad gyvenau turėdama daug tikslų ir begales griūvančių nerealių planų. Rekolekcijų metu pagaliau atradau save ir pajutau ramybę. Pradėjau rūpintis ne savo išore, o vidumi. Šitaip gyventi daug sunkiau, turi būti sau teisingas, negali savęs apgaudinėti, o situacijas ir galimybes vertinti realiai. Įsivaizdavimo principas čia netinka. Nuolat turi klausti savęs: kodėl, kam to reikia ir kas iš to bus. Ačiū Dievui, pagaliau supratau, kas ta puikybė, ir jai atėjo galas...“

Iš rekolekcijų 2010 m. rugpjūčio mėn.

Šios rekolekcijos vyks Kaune, Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1. Jos prasidės pirmadienį 12.00 val. (prašome atvykti iki 11.30 val.) ir baigsis šeštadienį po Mišių (šv. Mišios 9.00 val.).
Auka už nakvynę ir maistą – 250 Lt.
Norinčius dalyvauti rekolekcijose prašome kreiptis į priorato kunigus:
tel.: (8–37) 345357 arba 8–618–12953,
arba el. paštu prioratas@fsspx.lt

REKOLEKCIJOS

pagal šv. Liudviką M. Grinjoną de Monforą

liepos 25-30 d.

Dalyvavimo šiose rekolekcijose sąlyga yra žinojimas apie tobulą pamaldumą Švč. M. Marijai (plg. „Auksinė knyga“). Idealu būtų dalyvauti tiems, kurie jau dalyvavo šv. Ignaco rekolekcijose.

Rekolekcijos vyks Kaune, Šv. Kazimiero priorate, Birutės g. 1. Jos prasidės pirmadienį 15.30 val. (prašome atvykti iki 15.00 val.) ir baigsis šeštadienį po Mišių (šv. Mišios 11 val.).
Auka už nakvynę ir maistą – 250 Lt.
Norinčius dalyvauti rekolekcijose prašome kreiptis į priorato kunigus:
tel.: (8–37) 345357 arba 8–618–12953,
arba el. paštu prioratas@fsspx.lt

„Galiausiai aš garsiai pareiškiu, kad perskaitęs beveik visas knygas apie pamaldumą Švenčiausiajai Mergelei ir bičiuliškai pasikalbėjęs su švenčiausiomis bei išmintingiausiomis pastarųjų laikų asmenybėmis, neišgirdau ir nesužinojau nieko panašaus į mano norimą apibūdinti pamaldumo Šventajai Mergelei praktiką, reikalaujančią iš sielos daugiau pasiaukojimo Dievui, išvalančią ją pačią ir jos savimeilę, kuo ištikimiausiai išlaikančią ją malonėje ir malonę joje, kuo tobuliausiai ir lengviausiai suvienijančią ją su Jėzumi Kristumi ir galiausiai pašlovinančią Dievą, pašventinančią sielą ir naudingą artimui.

Kadangi šio pamaldumo esmė slypi viduje, kurį jis turi formuoti, ne visi supras jį vienodai: kai kurie sustos prie to, kas jame išoriška, bet toliau nebeis, ir tokių bus daugiausia; kai kurie, labai nedaugelis, įžengs į jo vidų, bet palypės tik vieną laiptelį. Kas užkops į antrą? Kas pasieks trečią? Galiausiai kas ten pasiliks? Tik tas, kuriam Jėzaus Kristaus Dvasia atskleis šią paslaptį ir nuves ten kaip labai ištikimą sielą, kad ji galėtų daryti pažangą iš dorybės į dorybę (Ps 83, 8), iš malonės į malonę, iš šviesos į šviesą iki pat virtimo Jėzumi Kristumi ir iki pat jo amžiaus žemėje bei šlovės danguje pilnatvės (Ef 4, 13).“

Auksinė knyga, nr. 118–119

VšĮ „Laetitia“ leidybinio projekto „Už Tradiciją“ knygos

Marija Vinovska. MAKSIMILIJONO KOLBĖS PASLAPTIS (Biografija)

Knygoje aprašomas lenko pranciškono, Nekaltosios Riterijos (*Militia Immaculatae*) įkūrėjo kun. Maksimilijono Kolbės gyvenimas. Vaikystėje apsireiškusi Švč. Mergelė Marija visam amžiui pavergė jo širdį. Besąlygiškai vykdydamas Jos, o per Ją ir Dievo valią, tėvas Maksimilijonas pasirinko apaštalavimą per spaudą. Lenkijoje ir Japonijoje jis įkūrė Nekaltosios miestus (*Nepokalianovą ir Mugenzai no Sono*), kur vienuoliai spausdino katalikiškus leidinius. 1941 m. kunigas buvo žiauriai nukankintas nacių koncentracijos stovykloje, kai pasisiūlė numirti vietoj pasmerkto šeimos tėvo. 1984 m. jis paskelbtas šventuoju. Lietuviškas knygos leidimas skiriamas Maksimilijono Kolbės 70-osioms mirties metinėms paminėti.

Minkštas viršelis, 144 p. Kaina 16 Lt.

Šv. Liudvikas Marija Grinjonas de Monforas. AUKSINĖ KNYGA

XVIII a. prancūzų šventojo veikalų apie tobulą pamaldumą Švč. Mergelei Marijai rinkinys. Katalikų dvasinės literatūros klasika.

Kietas viršelis, 324 p. Kaina 24 Lt.

Knygų serija „BAŽNYČIOS MOKYMAS“ su garsiomis enciklikomis ir Bažnyčios Magisteriumo tekstais

Daug mūsų laikmečio klausimų bei problemų popiežiai jau seniai numatė ir pasiūlė jų sprendimą. Pirmosios knygos skaitytojas daug sužinos apie Bažnyčios įsteigimą ir konstituciją bei jos reikalingumą išganymui, taip pat apie tai, kaip popiežiai iki Vatikano II Susirinkimo vertino ekumenizmo judėjimą.

I knyga. Apie Bažnyčią
Kietas viršelis, 180 p. Kaina 22 Lt.

II knyga. Bažnyčia ir liberalizmas
Kietas viršelis, 220 p. Kaina 21 Lt.

III knyga. Apie Santuokos sakramentą ir auklėjimą
Kietas viršelis, 239 p. Kaina 21 Lt.

(Serija bus tęsiama, žr. Naujienos)

Prel. dr. Feliksas Bartkus, kan. dr. Pijus Aleksa. DIEVAS IR ŽMOGUS. Katalikų tikėjimo tiesos, dorovės reikalavimai ir priemonės sielai pašvęsti

Lietuvoje išleistas pirmą kartą; apima daugelį religinio gyvenimo aspektų ir šiuolaikinių dorovinių problemų; skaidrus turinys; yra abėcėlinė dalykinė rodyklė; aiškus suskirstymas; didelis šriftas, patogu skaityti; paprasta ir aiški kalba.

Kietas viršelis, 670 p. Kaina 55 Lt.

TRADICINĖS IR NAUJOSIOS MIŠIOS
1969 m. liturginės reformos problema (straipsnių rinkinys)

Detali teologinė ir liturginė naujųjų Mišių analizė atskleidžia, kad šios apeigos nesuderinamos su katalikų Tradicija. Trumpa Romos ritualo istorija, visas tradicinių ir naujųjų Mišių tekstas.

Minkštas viršelis, 622 p. Kaina 20 Lt.

Šveicarijos fondas „Už Gyvybę". MIRJAM... KODĖL TU VERKI? Moterų kančios po aborto

Autentiški moterų liudijimai apie išgyvenimus po aborto (poabortinį sindromą). Knyga atvirai sako tiesą apie negimusių vaikų žudymą ir jo pasekmes pačiai motinai.

Minkštas viršelis, 184 p. Kaina 5 Lt.

Šv. Vincentas Lerinietis. PRIMINIMAS

Tai klasikinis veikalas apie Tradicijos reikšmę Bažnyčioje, kuriuo rėmėsi popiežiai ir Bažnyčios susirinkimai. Ši knyga parašyta V amžiuje, bet kaip niekada aktuali šiais modernizmo laikais.

Minkštas viršelis, 72 p. Kaina 5 Lt.

Arkivysk. Marcel Lefebvre. ATVIRAS LAIŠKAS SUTRIKUSIEMS KATALIKAMS

Kodėl žymus misionierius ir hierarchas ryžtasi konfliktui su Roma? Nes iškilo grėsmė katalikų tikėjimui ir Bažnyčiai, kuriai jis tarnavo visą gyvenimą. Verta perskaityti ir nepritariantiems arkivysk. M. Lefebvre'o pozicijai!

Minkštas viršelis, 160 p. Kaina 7 Lt.

Kun. Juozas Lomanas. QUO VADIS, MODERNIOJI EUROPA?

Europos kelias iš pagonybės į katalikišką civilizaciją ir atgal į pagonybę. Tragiška istorija, iliustruota šimtais citatų iš žymių filosofų ir mokslininkų veikalų. Atstoja populiarų įvadą į moderniąją filosofiją.

Minkštas viršelis, 336 p. Kaina 12 Lt.

ROMA IR TRADICIJA. Šv. Pijaus X kunigų brolijos derybos su Vatikanu 2004 metais

Rinkinyje pateikti interviu ir brolijos gen. vyresniojo paskaita atskleidžia, kad brolijos siūlomas grįžimas prie Tradicijos yra vienintelė išeitis iš šiandieninės krizės Katalikų Bažnyčioje.

80 p. Kaina 3 Lt.

Kun. Karl Stehlin. MILITIA IMMACULATAE

Knygelė supažindina su šv. Maksimilijono Kolbės įsteigtu *Militia Immaculatae* (MI) judėjimu: jo atsiradimu, istoriniu vystymusi, tikslais ir jų įgyvendinimo būdais. Pateikiami originalūs įstatai ir tėvo Maksimilijono pastabos, skirtos MI.

32 p. Kaina 7 Lt.

Tėvas Emanuelis. TRAKTATAS APIE BAŽNYČIOS TARNYSTĘ

Žymaus prancūzų klebono, benediktino vienuolio, dvasinio rašytojo patarimai broliams kunigystėje, kaip išlaikyti maldos dvasią Bažnyčios tarnystėje.

Minkštas viršelis, 52 p. Kaina 2 Lt.

AUKŠTYN ŠIRDIS. Katalikų maldos ir giesmės

Šv. Mišių (pagal 1962 m. Mišiolą) tekstas lotynų ir lietuvių kalbomis, visos žymiausios maldos, litanijos ir pamaldžios praktikos, šimtai lotyniškų ir lietuviškų giesmių (daugelis iš jų su natomis), patogi maldų ir giesmių rodyklė.
Geriausia dovana Pirmosios šv. Komunijos ar Sutvirtinimo proga!

Net 900 puslapių ant plono popieriaus, kietas viršelis. Kaina 39 Lt.

NAUJIENA

Serijos „BAŽNYČIOS MOKYMAS“ IV knyga. Modernizmas

Kietas viršelis, 332 p. Kaina 25 Lt.

Pateikiami dokumentai:

Vatikano I Susirinkimas, *Dei Filius*. Dogminė konstitucija apie katalikų tikėjimą
Leonas XIII, *Aeterni Patris*. Enciklika apie krikščioniškąją filosofiją
Pijus X, *Pascendi Dominici gregis*.Enciklika apie modernistų doktrinas
Šventoji Oficija, Dekretas *Lamentabili*. Pagrindinių modernizmo klaidų sąrašas ir jų pasmerkimas
Pijus X, Motu proprio *Sacrorum antistitum*, įvedantis įstatymus dėl modernizmo pavojaus atitolinimo
Pijus XI, *Studiorum ducem*. Enciklika, skirta šv. Tomo Akviniečio kanonizavimo jubiliejui
Pijus XII, *Humani generis*. Enciklika apie kai kurias klaidingas nuomones, galinčias sugriauti katalikų doktrinos pamatus
Priedas, *Alta vendita* ilgalaikė instrukcija

Numatoma išleisti:

- **VISŲ METŲ APMĄSTYMAI**
- **Serijos „BAŽNYČIOS MOKYMAS“ V knyga. Švč. Mergelė Marija išganymo darbe“** (Serija bus tęsiama.)

Liturginis kalendorius

Liepa

1 P – Švč. Jėzaus Širdies šventė – I klasė.
2 Š – Švč. M. Marijos Apsilankymas – II klasė; šv. Proceso ir Martinijono, kank., minėjimas.
3 S – III sekmadienis po Sekminių, – II klasė.
4 Pr – Eilinė diena – IV klasė.
5 A – Šv. Antanas Marija Zakarijas, išp. – III klasė.
6 T – Eilinė diena – IV klasė.
7 K – Šv. Kirilas ir Metodijus, vyskupai ir išpažinėjai – III klasė. *Kunigų ketvirtadienis.*
8 P – Šv. karalienė Elzbieta, našlė – III klasė.
9 Š – Eilinė diena – IV klasė.
10 S – IV sekmadienis po Sekminių, – II klasė.
11 Pr – Šv. Pijus I, pop. ir kank. – III klasė.
12 A – Šv. Jonas Gualbertis, abatas – III klasė. Vilniaus arkiv.: Šv. Bonifacas (Brunonas), vysk. ir kank., II arkiv. globėjas – II klasė.
13 T – Eilinė diena – IV klasė.
14 K – Šv. Bonaventūra, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.
15 P – Šv. imperatorius Henrikas, išp. – III klasė.
16 Š – Eilinė diena – IV klasė; Karmelio Kalno Švč. M. Marijos min. (Marija Škaplierinė).
17 S – V sekmadienis po Sekminių, – II klasė.
18 Pr – Šv. Kamilas Lelietis, išp. – III klasė.
19 A – Šv. Vincentas Paulietis, išp. – III klasė.
20 T – Šv. Jeronimas Emilijanis, išp. – III klasė; šv. Margaritos, merg. ir kank., minėjimas.
21 K – Šv. Laurynas Brunduzietis, išp. ir Bažn. mok. – III klasė; šv. Praksedos, merg., minėjimas.
22 P – Šv. Marija Magdalena, atgailautoja – III klasė.
23 Š – Šv. Apolinaras, vysk. ir kank. – III klasė; šv. Liborijaus, vysk. ir išp., min.
24 S – VI sekmadienis po Sekminių, – II klasė.
25 Pr – Šv. Jokūbas, apaštalas – II klasė.
26 A – Šv. Ona, Švč. M. Marijos Motina – II klasė.
27 T – Eilinė diena – IV klasė; šv. Pantaleono, kank., minėjimas.
28 K – Šv. Nazarijus ir Celsas, kankiniai, Viktoras I, pop. ir kank. bei Inocentas I, pop. ir išp. – III klasė.
29 P – Šv. Morta, merg. – III klasė; šv. Felikso, Simplicijaus, Faustino ir Beatričės, kank., minėjimas.
30 Š – Eilinė diena – IV klasė; šv. Abdono ir Seneno, kank., minėjimas.
31 S – VII sekmadienis po Sekminių, – II klasė.

Rugpjūtis

1 Pr – Šv. Makabėjų, kank., minėjimas.

Porciunkulės atlaidai. Bazilikos, katedros, parapinės ar pranciškonų bažnyčios aplankymas – vis. atl.

2 A – Šv. Alfonsas Marija Liguoris, vysk., išp. ir Bažn. mok. – III klasė.

3 T – Eilinė diena – IV klasė.

4 K – Šv. Dominykas, išp. – III klasė.

Kunigų ketvirtadienis.

5 P – Šv. Marijos Snieginės bazilikos pašventinimas – III klasė.

Švč. Jėzaus Širdies penktadienis.

6 Š – Mūsų Viešpaties Jėzaus Kristaus Atsimainymas – II klasė; šv. Siksto II, pop., Felicisimo ir Agapito, kank., minėjimas.

Nek. Marijos Širdies šeštadienis.

S – VIII sekmadienis po Sekminių, – II klasė.

8 Pr – Šv. Jonas Marija Vianėjus, išp. – III klasė.

9 A – Šv. Lauryno vigilija – III klasė; šv. Romano, kank., minėjimas.

10 T – Šv. Laurynas, kank. – II klasė.

11 K – Eilinė diena – IV klasė; šv. Tiburcijaus ir Zuzanos, merg., kank., min.

12 P – Šv. Klara, merg. – III klasė.

13 Š – Eilinė diena – IV klasė; šv. Ipolito ir Kasijono, kank., minėjimas.

14 S – IX sekmadienis po Sekminių, – II klasė.

15 Pr – Švč. M. Marijos Ėmimas į dangų (Žolinė) – I klasė. – *Privaloma šventė.*

16 A – Šv. Joakimas, Švč. M. Marijos Tėvas, išp. – II klasė.

17 T – Šv. Hiacintas (Jackus), išp. – III klasė.

18 K – Eilinė diena – IV klasė; šv. Agapito, kank., minėjimas.

19 P – Šv. Jonas Eudas, išp. – III klasė.

20 Š – Šv. Bernardas, abatas, išp. ir Bažn. mok. – III klasė.

21 S – X sekmadienis po Sekminių – II klasė.

22 Pr – Švč. M. Marijos Nekaltoji Širdis – II klasė.

23 A – Šv. Pilypas Benetis, išp. – III klasė.

24 T – Šv. Baltramiejus, apaštalas – II klasė.

25 K – Šv. karalius Liudvikas, išp. – III klasė.

26 P – Eilinė diena – IV klasė; šv. Zefirino, pop. ir kank., min. Vilniaus arkiv.: šv. Kazimiero, arkiv. globėjo, relikvijų perkėlimas – II klasė.

27 Š – Šv. Juozapas Kalasantas, išp. – III klasė.

28 S – XI sekmadienis po Sekminių – II klasė.

29 Pr – Šv. Jono Krikštytojo Nukirsdinimas – III klasė.

30 A – Šv. Rožė Limietė, merg. – III klasė; šv. Felikso ir Adaukto, kank., min.

31 T – Šv. Raimundas Nonatas, išp. – III klasė.

Pamaldų tvarka

Kaunas

Gailestingumo Motinos koplyčia

Birutės g. 1, įėjimas iš Vaidoto g. (prie Panemunės troleibusų žiedo).

Sekmadieniais:

9.00 Švč. Sakramento adoracija.
10.00 Giedotinės šv. Mišios, po jų – katechezė.

Šiokiadieniais:

I – V: 7.15 Šv. Mišios* / 18.15 Rožančius (IV: 18.00 Švč. Sakramento adoracija) / 19.00 šv. Mišios.

VI:
8.15* / 9.00 Šv. Mišios.

* Šių Mišių gali nebūti, prašome iš anksto pasiteirauti tel. 8–618–12953.

Išpažintį galima atlikti iki Rožančiaus (vakarinių pamaldų), šeštadienį ir sekmadienį – iki rytinių šv. Mišių, taip pat kitu laiku paprašius kunigo.

Nuo kovo mėn. pamaldos vakare prasidės viena valanda vėliau.

Šiauliai

Šv. Juozapo namai

Tilvikų g. 12

Sekmadieniais:

16.30 Rožančius
17.00 Giedotinės šv. Mišios
Išpažintį galima atlikti iki 16.50 val.

Galima susitarti dėl kitų sakramentų, ligonių aplankymo ir katekizmo pamokų. Tel: 8–618–12953.

Šv. Kazimiero prioratas
Birutės g. 1, LT–45320 Kaunas
Tel: (8–37) 345357
Tel./Faksas: (8–37) 749563
Mob.: 8–618–12953
El. paštas: prioratas@fsspx.lt
Interneto svetainė: www.fsspx.lt
Mūsų sąskaitos AB „Citadele“ banke:
Tėvo Damiano de Veusterio labdaros ir paramos fondas:
a.s.: LT44 7290 0000 0170 0223 (aukoms)
VšĮ „LAETITIA“:
a.s.: LT71 7290 0000 0170 0222 (knygoms)
Mūsų darbai remiasi jūsų pagalba. Dėkojame jums!